

Сшеф. Вый озаранъ ми пружахте вашъ-тъ помощъ.

Любоко. Да — Азъ обычамъ на радо сърдце да ви помогнѣ.

Сшеф. Па послѣ сте ми пратили юдинъ много великодушень даръ.

Любоко. Кой? азъ? азъ ли съмъ ви пратилъ даръ? — не! излъгани сте.

Сшеф. Не съмъ излъганъ! — азъ ся нелъжѣ. (показва му писмо-то) Тъзи редовцы сте писали вый съ вашъ-тъ рѣкѣ; тѣ сѣ вдѣлбени въ сърдце-то ми. Вый сте направили това мене, кой-то ви съмъ отъмналъ първо-то либе, за кое-то щехте да ся вѣнчате. Вый, кои-то трѣбваше да мя ненавиждате, искате да ми помогнете въ бѣдствіе-то.

Любоко. Какъ могѣ да ненавиждамъ тоя човѣкъ, кой-то је направилъ Маріѣ честита.

Сшеф. Азъ имамъ, Господине, вътрешно чувство, та могѣ да чувствувамъ нѣжностъ-тъ на поведеніе-то ви — но ваше-то великодушіе мя обара — азъ несъмъ ся навикналъ да приімамъ благодѣянія — За това ви моля земете си дара назадъ (вмѣква му писмо-то въ рѣкѣ).

Любоко. Защо правите това Стефане? невидите ли че азъ ви желанъ добро-то, а па вый ми прѣзирате помощъ-тъ.

Сшеф. Не мя је срамота да ви откриѣ сърдечно-то си чувство. Вый мя държите за твърдоглавъ; държете мя ако щете за горделивъ; държете мя най-послѣ за какъвъ щете човѣкъ; азъ ви казвамъ, че чувства-та ми сѣ човѣшки, и немогѣ да ся борѣ сръщо тѣхъ. — Любоко! право да ви кажѣ: азъ немогѣ да приемнѣ вашъ-тъ помощъ.